4.
Byl to náročný týden

Zítra je třetí adventní neděle a my jsme měli celý týden tolik práce, že jsem vůbec neměla čas psát deník. V pondělí jsme s babičkou pekly další cukroví a vyráběly něco úžasného na jarmark. Chaloupky z perníku! Nejdříve jsme z perníkového těsta vykrájely různé tvary - to byly stěny, podlahy a střechy chaloupek a ty jsme pak lepily k sobě směsí vaječných bílků a cukru. Chaloupky jsme pak ozdobily, takže měly malá okénka se záclonkami, sníh na střeše, krápníky pod střechou a spoustu sněhu okolo sebe. Byly nádherné a slíbila jsem babičce, že si jednu perníkovou chaloupku určitě koupím.

A protože od soboty neustále sněžilo, vzal nás dědeček se sáňkami na kopec. Babička nebyla nadšená. Přesně tak to i dědečkovi pověděla: „Nejsem z toho nadšená, Franto. Vždyť Emička měla dlouho penicilin!“ Děda ale slíbil, že to s tím sáňkováním rozhodně nebudeme přehánět, a tak nás babička s ustaraným výrazem ve tváři přeci jen propustila.

Všude bylo tolik sněhu, že jsme mohli stavět skokánky a překážky a děda nám pomohl postavit i sněžný slalom, takže jsem se konečně naučila pořádně zatáčet. Zorka v jednom kuse hudrovala, že chce svoje boby, protože ze sáněk často padala a nešlo jí projet slalomem. Pak ale přišlo na kopec několik dětí s bobama, které zase hudrovaly, že nemají sáňky, a tak se Zorkou rády udělaly výměnu. Hned jsme se s těmi dětmi seznámily a zjistily jsme, že jsou také už na prázdninách u babičky a dědy, protože jejich škola musela vyhlásit chřipkové prázdniny.

Ten největší kluk, jmenoval se Honza, říkal, že v jejich třídě bylo jen pět dětí ze třiceti a jeho sestřička, která chodí do první třídy, byla v pátek ve třídě jen s paní učitelkou. Potěšilo mě, že jsou chřipkové prázdniny a máme se s kým kamarádit, ale bylo mi i trochu smutno z toho, že je tolik dětí nemocných. Babička říká, že chřipka je zlá a že se může dostat i zápal plic. Přála jsem si, aby ani jedno dítě zápal plic nedostalo.

Šli jsme pak všichni i s dědečkem domů a pozvali jsme naše nové kamarády na čaj a ochutnávku cukroví. Tehdy jsem si pamatovala jméno jen toho nejstaršího kluka, Honzy, ale teď už si pamatuji všechny. Honzova sestřička se jmenuje Sára a ty další dvě děti jsou jejich bratranec a sestřenice, desetiletý Michal a sedmiletá Helena. Pochválili nám naše cukroví a pozvali nás na druhý den zase k sobě, abychom se Zorkou ochutnaly to jejich.

Zorka byla hrozně vtipná, protože naše máma nám neustále říká, že si nesmíme brát nic od cizích lidí, že by to mohlo být otrávené, a tak mi tajně šeptala do ucha: „Ale Emi, co když to cukroví bude otrávené!!?“ Musela jsem pak večer jít za babičkou, aby Zorce slíbila, že otrávené určitě nebude, a teprve potom Zorka souhlasila, že teda půjdeme.

V úterý jsem se nemohla dočkat odpoledne. Po obědě volala maminka. Ptala se, jestli se ven pořádně strojíme, zda nosíme i šálu a rukavice, jestli dědeček nesnědl všechno cukroví a jestli jsme hodné a pomáháme. Pak nám řekla, že v sobotu s tatínkem přijedou a to nám udělalo tak velikou radost, že jsme začaly skákat a Zorka pištěla tak nahlas, až přiběhla babička celá vystrašená, protože se lekla, že si Zorka něco udělala. Chvíli pak mluvila s maminkou a ptala se jí, jak jim jde práce na knížce, potom dlouho mlčela a nakonec řekla, že to určitě zvládnou včas a ať si maminka nedělá starosti.

Odpoledne nás dědeček doprovodil k našim novým kamarádům. Došli jsme k domku, který vypadal úplně stejně jako domek babičky a dědy. Na vrátkách jsme objevili dva zvonky. Zazvonili jsme na ten s cedulkou PAVELKOVI. Za chvíli se otevřely přední dveře a z nich vykoukla hezká mladá paní. „Pojďte dál! Vrátka jsou otevřená!“ Volala na nás. A tak jsme vešli a postupně se nasoukali do malé předsíňky. To jsem poznala, že je to přeci jen jiný dům, než babičky a dědy, protože to tam bylo

o mnoho menší, a děda řekl, že je to proto, že je uvnitř dům přestavěný, aby měl více místností.

Mladá paní někam zmizela a přišla o hodně starší paní, která se představila jednoduše jako babička. Svlékali jsme si kabáty a odněkud jsem zaslechla brečet miminko.

Z předsíňky se dalo jít buď do dveří vpravo, anebo chodbičkou někam dozadu, anebo pak po schodech nahoru, kudy jsme se vydali my. Potom jsme se ocitli zase v předsíňce, kde jsem napočítala patery další dveře. Babička našich kamarádů nás vpustila do prvních dveří vpravo a to byl asi obývací pokoj.

Uprostřed pokoje stál velikánský stůl a okolo něj seděli všichni kamarádi. Vyskočili ze židlí, aby se s námi přivítali. My jsme se pak rozloučily s dědečkem a posadily se ke stolu, kde už na nás čekalo cukroví a čaj. Honza navrhl, že si zahrajeme deskovou hru, ale každý chtěl hrát něco jiného, a tak jsem dostala nápad: „Co kdybychom si vyrobili vlastní hru? Takovou, která bude bavit nás všechny!“ A všichni také vykřikli hlasité jóóó!

Udělalo mi radost, že jsem vymyslela dobrý plán. Vtom ale do pokoje vtrhla ta mladá paní, přiložila si prst k puse a udělala hodně hlasité pšššššššt! a pak práskla dveřmi. Lekla jsem se a i Zorka se na mě vyděšeně podívala. Honza zakoulel očima a řekl, že musíme být potichu, protože jejich ségra uspává svoje mimino. Honzově a Sářině ségře je dvacet dva, jmenuje se Alice a není to jejich vlastní sestra. Jejich tatínek měl prý před dlouhou dobou ještě jinou maminku, kterou Honza se Sárou neznají. „Když byla ségra miminko, její máma se odstěhovala do Austrálie kvůli výzkumu. Ségru tady nechala tátovi, ale už se domů nevrátila, a protože se zamilovala do námořníka, táta si našel novou maminku, tu naši, a narodili jsme se jim já

a Sára.“ vyprávěl nám se vší hrdostí Honza. Já jsem tomu moc nerozuměla. Jenže pak se Zorka zeptala: „A měl ten námořník vytetovanou kotvu na ruce?“ A všichni se začali tak moc smát, že nám toho Honza prostě víc vysvětlit nedokázal.

Raději jsme se pustili do výroby deskové hry. Bylo to dost napínavé, protože jsme se neustále potřebovali překřikovat a hned zase šeptat ze strachu, že vzbudíme to miminko. Vystřihovali jsme panáčky ze čtvrtky a rýsovali herní plán, z modelíny jsme vyráběli kostky a jiné potřebné doplňky a přikusovali cukroví a pili čaj. Čas utíkal mnohem rychleji, než jindy. Jakmile jsme připravili jakž takž hotovou hru, uslyšeli jsme zvonek a krátce na to pláč miminka. Za chvilku se objevil ve dveřích děda. Ach jo. Vůbec se nám nechtělo pryč. Domluvili jsme se s kamarády, že se sejdeme druhý den na louce a Michal slíbil, že nás naučí stavět iglú.

Ve středu jsme se Zorkou spolkly snídani a honem jsme utíkaly do předsíně pro kabáty. Babička se ptala: „Kampak?“ A my jsme jednohlasně odpověděly: „Stavět iglú!“ To se ale babičce nelíbilo, protože jsem brala dlouho ten penicilin. Musela jsem slíbit, že se nebudu vůbec namáhat, a když mi začne být zima, půjdeme hned domů.

Na louce už čekali kamarádi a Michal vypadal, jako kdyby něco počítal. Držel se za bradu a měl hodně vážný pohled. Potom se sehnul, nabral do rukou sníh, promnul ho mezi prsty, smáčkl do kuličky a prohlásil: „Jo, to půjde!“ Se Zorkou jsme chvíli jen stály a koukaly a mě napadlo, že jsme se dlouho nehádaly. Usmála jsem se a Zorka se na mě podívala a také se usmála.

Michal se nás zeptal, jestli vůbec víme, kde si lidé staví iglú. Nevěděly jsme to. „Přece na Aljašce nebo v Grónsku nebo na Sibiři! Všude, kde žijou eskymáci!“ Rozmáchl rukama, jako kdybysme právě byli na té Aljašce, v Grónsku a nebo na Sibiři, a stali jsme se eskymáky, kteří potřebují na své lovecké výpravě postavit příbytek, úkryt před arktickým mrazem.

Honza nám rozdal plastové krabice od zmrzliny a vysvětlil všem, jak vyrobit sněhovou cihlu: „Napěchujte sníh pořádně do krabice, umačkejte a pak ho vyklopte.“ Zkusily jsme to a šlo to bezvadně. Okamžitě jsme se pustily do velkovýroby sněhových cihel a Michal zatím od oka rýsoval kružnici na zem. „Tak a tady budeme pokládat cihly jednu vedle druhé až postavíme celé první patro. Víte, že v létě eskymáci staví stany podobně jako indiáni? Vyrábí je z kůže.“ Vypadalo to, že Michal toho ví o eskymácích opravdu hodně.

Najednou jsem si všimla, že Zorka přestala vyrábět cihly. Seděla na sněhu v tureckém sedu a byla zamyšlená. Přišla jsem k ní a zeptala se jí, co se děje? Jenže ona se zamračila, otočila se na druhou stranu a nemluvila se mnou. Za chvíli okolo ní stáli i ostatní a ptali se, co se děje. Zorka se mračila a pak zakřičela: „Já ty eskymáky nesnáším!“ My jsme to vůbec nechápali a vyzvídali, proč? „Tak schválně, z jaký kůže staví ty svoje stany?!“ Michal, který nepochopil kam míří, odpověděl: „To je různé, záleží na tom, které zvíře zrovna uloví. Někdy je to sob, jindy je to třeba…“